

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124226317
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124226317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného obchodnou spoločnosťou ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO:

00 585 441, o zaplatenie 1.365,- eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 18Cb/167/2024-78 zo dňa 6. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 18Cb/167/2024-78 zo dňa 6. marca 2025 potvrdzuje.

II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.365,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.365,- eur od 17.08.2023 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní

od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výrokovej časti rozsudku) a zároveň žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (druhá veta výrokovej časti rozsudku).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou sa žalobca domáhal uloženia vyššie uvedenej povinnosti žalovanému na tom základe, že došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol A. B., IČO: 51 752 441. Poškodený nechal poškodené vozidlo

za účelom vykonania opravy odviezť do servisu, a zároveň uzavrel zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 431/2023 dňa 19.04.2023. Nájom trval od 19.04.2023

do 06.06.2023 po dobu zotrvania vozidla v servise až do ukončenia opravy a doručenia krycieho listu žalovaným, po ktorú nemohol poškodený s vozidlom disponovať. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 6722023 na sumu 1.941,- eur s DPH za 49 dní, ktorú si uplatnil u žalovaného. Oznámením o poistnom plnení žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu a poskytol plnenie iba vo výške 576,- eur. Poškodený uzavrel so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom.

3. Žalovaný sa bránil v spore tým, že listom zo dňa 01.08.2023 - oznámenie o poistnom plnení oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie poistnej udalosti. Vzhľadom na dĺžku opravy motorového vozidla právneho predchodcu žalobcu žalovaný žalobcovi vyplatil na jeho účet sumu vo výške 576,- eur za 14 dní nájmu náhradného vozidla, t. j. od 19.04.2023

do 28.04.2023, teda do dňa ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla, pričom zohľadnil ešte 4 dni navyše na prevzatie opraveného motorového vozidla, keďže v dňoch 29.04.2023 a 30.04.2023 bol víkend a dňa 01.05.2023 bol sviatok.

4. Na obranu žalovaného reagoval žalobca tým, že táto nemá oporu v skutkovom ani v právnom stave a je produkovaná len v úmysle vyhnúť sa a oddialiť plnenie splatnej pohľadávky.

Pre posúdenie účelnosti prenájmu náhradného vozidla bolo však podľa názoru žalobcu rozhodujúce, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel zapožičať náhradné vozidlo. Zároveň pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla bolo potrebné vychádzať z celkovej doby, počas ktorej bolo vozidlo poškodeného z dôvodu jeho opravy v autoservise a tiež za skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo nie vlastným zavinením, ale zavinením klienta žalovaného. Náhradné motorové vozidlo využíval na ten istý účel ako svoje vlastné vozidlo, nie je preto možné od poškodeného spravodlivo požadovať, aby pre protiprávne konanie inej osoby bol obmedzený v užívaní svojho vlastníctva, aby upustil od svojho zaužívaného spôsobu fungovania. Poukázal na to, že až poskytnutím peňažného plnenia žalovaným je škoda

na predmetnom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu vozidla poškodený nemá okamžitú možnosť prevziať si svoje vozidlo a vrátiť náhradné vozidlo.

5. V reakcii na argumentáciu žalobcu žalovaný uviedol, že ak autoservis vystavil faktúru so stanovenou lehotou splatnosti ceny opravy, došlo k dohode o splatnosti na základe ústnej zmluvy uzatvorenej medzi servisom ako dodávateľom a poškodeným ako objednávateľom, pričom žalovaný nebol stranou toho vzťahu. Ak teda servis stanovil splatnosť faktúry dňa 12.05.2023, nemal žiadny dôvod zdržiavať opravené vozidlo.

6. Súd prvej inštancie citujúc ust. čl. 4 ods. 1, čl. 8, čl. 15 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1 až 3, § 186 ods. 2, § 191 ods. 1 zákona č. 16/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ust. § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 6 až 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla

a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) ďalej uviedol, že dospel k nasledovným skutkovým zisteniam. Dňa 20.03.2023 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda

na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol A. B., IČO: 51 752 441. Poškodený bol nútený vozidlo si dať opraviť, pričom počas opravy si prenajal náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla

u žalobcu. Žalobca a poškodený uzatvorili dňa 19.04.2023 zmluvu o nájme č. 431/2023

za účelom nájmu vozidla od 19.04.2023 s dennou sadzbou nájomného 39,- eur a s poplatkom za pristavenie a odobratie vozidla 30,- eur. Doba prenájmu bola do 06.06.2023. Po skončení nájmu vystavil prenajímateľ, t. j. žalobca, nájomcovi faktúru č. 6722023 zo dňa 06.06.2023

za prenájom vozidla podľa zmluvy o nájme č. 431/2023 za 49 dní, t. j. od 19.04.2023

do 06.06.2023, čo pri dojednanej výške nájomného 39,- eur za deň predstavovalo spolu sumu 1.941,- eur s DPH, vrátane poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 06.06.2023 poškodený postúpil svoju pohľadávku na žalobcu a listom

zo dňa 06.06.2023 bolo žalovanému oznámené postúpenie pohľadávky. Žalovaný listom

zo dňa 01.08.2023 oznámil žalobcovi, že dňa 01.08.2023 ukončil šetrenie poistnej udalosti,

na základe čoho poskytol poistné plnenie vo výške 576,- eur. Žalovaný v danom oznámení uviedol vyjadrenie likvidátora, že priznaná je primeraná doba zapožičania náhradného vozidla 14 dní, v ktorej je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potreby na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami. Uvedené skutkové okolnosti považoval súd prvej inštancie za nesporné podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, pričom zároveň mal za to, že v konaní neexistovala dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, v nadväznosti na čo z týchto vychádzal v súlade

s úpravou podľa ust. § 186 ods. 2 veta prvá CSP.

7. V rámci právneho posúdenia súd prvej inštancie uviedol, že v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky bola daná aktívna legitímácia žalobcu, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplacnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Postúpenie bolo riadne oznámené a zo zmluvy o postúpení vyplynula predmetná pohľadávka voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 bolo odplacné za odplatu, ktorá zodpovedala faktúre č. 6722023 vystavenej žalovanému. V bode 5 zmluvy jej účastníci dohodli, že si vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na

úhradu nájomného za náhradné vozidlo započítavajú. Medzi stranami sporu postúpenie nebolo sporné. Žalovaný tak v posudzovanom prípade neposkytol plnenie za 35 dní, keďže nájom trval 49 dní, a to od 19.04.2023 do 06.06.2023. Z faktúry č. 3341230364 vystavenej servisom Motorr Martin, s. r. o. pre poškodeného vyplynulo, že bola vystavená dňa 28.04.2023

za opravu vozidla v celkovej sume 5.381,84 eur s DPH. Dátum splatnosti bol na faktúre stanovený servisom na deň 12.05.2023. K tomu súd prvej inštancie zdôraznil, že údaje

na faktúre sú zadávané jednostranne zo strany servisu bez vplyvu poškodeného, preto nebolo možné súhlasiť so žalovaným, že faktúrou vznikol vzťah medzi servisom a poškodeným. Vzťah vznikol objednaním opravy vozidla, ktoré bolo poškodené, nie zavinením poškodeného, ale subjektom poisteným u žalovaného. Teda splatnosť uvedená na faktúre bola údajom bez možností vplyvu poškodeného. Z dátumu vystavenia faktúry za opravu vozidla,

t. j. dňa 28.04.2023, súd prvej inštancie vyvodil ukončenie opravy dňa 28.04.2023. Nesporné však bolo vozidlo odovzdané poškodenému až po doručení krycieho listu dňa 03.07.2023. Z čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 06.06.2023 vyplynulo, že poškodený si zapožičal náhradné vozidlo v termíne od 19.04.2023 do 06.06.2023, t. j. v trvaní 49 dní, a to z dôvodu, že vozidlo bolo po poistnej udalosti č. 9533554410 zo dňa 20.03.2023 v autoservise až

do doručenia krycieho listu poisťovňou. Zároveň poškodený prehlásil, že v uvedenom období nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný z dôvodu zabezpečenia podnikateľskej činnosti. Z potvrdenie autoservisu o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu zo dňa 27.06.2023 vyplynulo,

že po poistnej udalosti zo dňa 20.03.2023 bolo poškodené vozidlo prevzaté za účelom opravy dňa 19.04.2023, pričom ku dňu 06.06.2023 sa vozidlo nachádzalo v autoservise a čakalo sa

na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis nevydá opravné vozidlo. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že vozidlo autoservis odovzdá poškodenému v deň, kedy bude doručený krycí list od poisťovne. Vozidlo bolo poškodenému reálne vydané až doručením krycieho listu, pričom považoval za bežnú prax servisov, že vydávajú opravené vozidlo až

po tom, ako im je doručený krycí list. Táto bežná prax nebola medzi stranami sporná a zároveň bola súdu prvej inštancie známa z jeho rozhodovacej činnosti.

8. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. je poistná udalosť vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Z toho vyplýva,

že poškodený má nárok za nájom náhradného vozidla až do dňa, kedy je poškodenému reálne vydané jeho vozidlo zo servisu, teda nielen po oznámení výšky plnenia, ale zároveň aj

po poskytnutí plnenia, resp. po doručení krycieho listu. S poukazom na zaužívanú súdnu prax považoval súd prvej inštancie za opodstatnenú dobu prenájomu náhradného vozidla až

do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla. Poškodený bol obmedzovaný v užívaní svojho vozidla nie vlastnou vinou, ale zavinením klienta žalovaného. Napriek tomu žalovaný vyžadoval aj to, aby si poškodený prevzal vozidlo v deň ukončenia opravy, čo bolo pred doručením krycieho listu, čo by znamenalo,

že poškodený by musel zaplatiť faktúru z vlastných prostriedkov. V kontexte s tým považoval súd prvej inštancie za nesporné tvrdenie žalobcu, že poškodený ani nedisponoval finančnými prostriedkami na úhradu faktúry za opravu vozidla. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovaného, že nebol dôvod čakať na krycí list, ak autoservis je zazmluvnený s poisťovňou, v dôsledku čoho sa autoservis nemusel obávať, že mu nebude faktúra uhradená. Podľa súdu prvej inštancie nie je možné od autoservisov spravodlivo požadovať, aby odovzdali vozidlo poškodenému ihneď po ukončení opravy bez toho, aby bola faktúra uhradená, resp. aby bol doručený krycí list od poisťovne, a to len preto, že sú s poisťovňou zazmluvnení. Bolo v záujme žalovaného doručiť krycí list, resp. vyplatiť opravu čo najskôr a nie požadovať, aby došlo k úhrade zo strany poškodeného, resp. aby servis odovzdal vozidlo po ukončení opravy ihneď ešte pred doručením krycieho listu. Súd prvej inštancie mal za to, že nejde o svojvoľné rozhodnutie poškodeného ako ani autoservisu čakať na krycí list. Až poskytnutím plnenia bola škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžite možnosť prevziať svoje vozidlo, a tým vrátiť náhradné vozidlo. Dokonca poškodený nemal ani vedomosť o vystavení faktúry dňa 28.04.2023.

9. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 1.365,- eur ako dôvodnej vyhovel. Žalobcovi uvedené plnenie priznal titulom práva na náhradu škody podľa ust. § 15 ods. 1 v spojení s ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. a podľa všeobecných hmotno-právnych ustanovení vyplývajúcich z úpravy § 442 ods. 1 OZ.

10. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalovaný listom zo dňa 01.08.2023 oznámil, že dňa 01.08.2023 ukončil šetrenie poisťnej udalosti, pričom v danom oznámení uviedol, v akej sume priznal plnenie a v akej sume nepriznal plnenie. Súd prvej inštancie poukazujúc na závery uvedené v náleze Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS/309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 považoval uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania za opodstatnený.

11. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že hoci bol žalovaným vznesený návrh na vykonanie dokazovania - výsluch poškodeného ako svedka za účelom objasnenia dôvodu ukončenia nájmu dňa 06.06.2023, sa žalovaný k danému návrhu následne už nevyjadril a súd prvej inštancie posúdil, že s poukazom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti nie je potrebné vykonanie daného dôkazu, keďže zotrvanie vozidla v servise a trvanie nájmu bolo nesporné. Skutočnosť, že poškodený nezaplatil faktúru sám, ale čakal na doručenie krycieho listu, považoval súd prvej inštancie za irelevantnú, keďže nájom z jeho strany bol ukončený oveľa skôr a zároveň ako uviedol, nemal finančné prostriedky na zaplatenie faktúry, čo nebolo nikým rozporované. Bolo nesporné, že z rozhodnutia žalovaného (pozn. súd prvej inštancie mal zrejme na mysli poškodeného) bol ukončený nájom už dňa 06.06.2023, hoci jeho vozidlo bolo v tom čase naďalej v servise. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie navrhovaný dôkaz nevykonával.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP vzhľadom na to, že žalobca bol v spore úspešný v celom rozsahu.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vo veci sám rozhodol.

14. Žalovaný namietal naplnenie odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktoré konkretizoval tým, že zo skutočnosti, že poškodený ukončil nájom náhradného vozidla už dňa 06.06.2023, teda pred uhradením faktúry autoservisu dňa 30.06.2023, vyplynula spornosť tvrdenia žalobcu o nevyhnutnosti nájmu náhradného vozidla pre poškodeného z dôvodu poškodenia jeho vlastného vozidla, ak poškodený takúto nevyhnutnosť už po dni 06.06.2023 následne nepociťoval. Zároveň žalovaný namietal, že nebolo ničím verifikované ani tvrdenie poškodeného, že nemal finančné prostriedky na to, aby sám uhradil faktúru autoservisu, žalobca predmetné tvrdenie nepreukázal žiadnym dôkazom, pričom žalovaný v tomto kontexte zdôrazňoval, že poškodený je podnikateľom a zároveň vlastníkom luxusného motorového vozidla. Súd prvej inštancie dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa absolútne nezaoberal podstatnými námietkami žalovaného, ani ním predloženými listinnými dôkazmi. V ďalšom žalovaný poukázal na to, že priznal poškodenému náhradu aj za ďalšie 4 dni po skončení opravy jeho poškodeného vozidla, hoci náklady, vynaložené za prenájom náhradného vozidla po dni skončenia opravy poškodeného vozidla už nie je možné považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Pojmovo už totiž nejde o vozidlo náhradné, prenájaté dočasne po dobu, keď z dôvodu poškodenia nie je možné dočasne užívať vlastné vozidlo. Medzi škodou v podobe vynaloženia nákladov za užívanie náhradného motorového vozidla, v čase po ukončení opravy vozidla a zodpovednosťou poisteného za túto škodu, nie je daná príčinná súvislosť, a teda ani dôvod na jej náhradu zo strany poisťovateľa škodcu, v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vyslovil,

že nájom náhradného vozidla bol dôvodný až do dňa, kedy sa v podstate sám poškodený rozhodol, že už náhradné vozidlo nepotrebuje, a to bez uvedenia akýchkoľvek konkrétnych skutočností pre ktoré sa tak stalo, čo žalovaný považoval za absurdné. Súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zásadami dokazovania, keď konštatoval, že žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno.

15. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie žalovaný uviedol, že v zmysle judikátu R 7/1992 je z hľadiska rozsahu náhrady škody potrebné zvažovať, či a v akom rozsahu bolo vypožičanie vozidla za úplatu s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu skutočne nutným dôsledkom danej poisťnej udalosti. Jej skutočným následkom pritom môžu byť náklady len v tom rozsahu, v akom boli vynaložené správne a účelne na vypožičanie náhradného vozidla, zodpovedajúceho vozidlu poškodenému. Otázka, či náklady na nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej, než je obvyklá potrebná

k prenájomu porovnateľného vozidla, zaťažuje žalobcu (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo/3/2015 zo dňa 28.06.2016). V ďalšom žalovaný v rámci odvolacej argumentácie poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Cob/34/2023 zo dňa 24.04.2024 a spis. zn.

6Cob/33/2023 zo dňa 18.01.2024. S ohľadom na účel povinného zmluvného poistenia poukázal žalovaný tiež na nález Ústavného súdu ČR spis. zn. IV.ÚS/2043/17 zo dňa 14.02.2018. Súd prvej inštancie sa zároveň nevysporiadal z rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ktorá vychádza zo zákonnej úpravy zádržného práva (rozsudky Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Obo/91/2007 zo dňa 03.04.2008 a spis. zn. 5Tz/28/2004 zo dňa 01.12.2004, obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co/41/2023 zo dňa 19.09.2023), v zmysle ktorej zádržné právo možno uplatniť len na zabezpečenie už splatnej pohľadávky.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť a priznať mu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný podľa jeho názoru v odvolaní neuviedol nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložil dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Tieto považoval žalobca za správne. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. V rozsiahlom vyjadrení v ďalšom zásadne zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom na jej podporu poukázal na nálezy Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS/602/2022-34 zo dňa 16.02.2023 a č. k. III.ÚS/476/2024-47 zo dňa 19.12.2024 a na rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7Co/51/2024 zo dňa 31.07.2024, spis. zn. 6Co/77/2023 zo dňa 30.04.2024, spis. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, spis. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024 a Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 3Cob/202/2020 zo dňa 24.11.2021, spis. zn. 3Cob/86/2023 zo dňa 18.10.2023 a 3Cob/94/2023 zo dňa 15.11.2023. K žalovaným namietanej solventnosti poškodeného a jeho údajnej schopnosti uhradiť cenu opravy, nečakajúc na doručenie krycieho listu, žalobca uviedol, že cena opravy predstavovala sumu 5.381,84 eur. Nie je možné dôvodne predpokladať, že ide o sumu finančných prostriedkov, ktoré sú poškodenému bežne dostupné (v hotovosti, resp. na bežnom účte a pod.) hoci je poškodený podnikateľ, a už vôbec nie je možné legitímne očakávať, že poškodený mohol by takouto sumou voľne disponovať - uhradiť cenu opravy, nečakajúc na pomoc poisťovne, bez toho, aby obmedzil uspokojovanie svojich bežných potrieb a potrieb spojených s podnikaním. Napokon pokiaľ by aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou, na účely krytia náhodných udalostí, nemožno od poškodeného spravodlivo žiadať, aby táto bola použitá poškodeným práve na (hoc dočasné) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Žalovaný však konaní pred prvostupňovým súdom netvrdil a ani len nepreukázal, že poškodený s ohľadom na svoje majetkové a finančné pomery bol schopný bezproblémovej úhrady ceny opravy z vlastných zdrojov.

17. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne iné ďalšie podania strán v odvolacom konaní.

18. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu, t. j. tak v prvej vete jeho výrokovej časti, ako aj v závislom výroku – druhej vete jeho výrokovej časti o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

19. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

21. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

22. Odvolací súd tak považoval v ďalšom za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

23. Žalovaný vo svojom opravnom prostriedku zásadne namietal, že náklady vynaložené poškodeným na nájom náhradného motorového vozidla po dni ukončenia opravy jeho poškodeného motorového vozidla nie je možné považovať za účelne vynaložené v príčinnej súvislosti s konaním škodcu poisteného u žalovaného pre prípad zodpovednosti škody spôsobenej prevádzkovou motorového vozidla. Po dni ukončenia opravy nie sú akékoľvek náklady vynaložené poškodeným na nájom náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti s konaním škodcu poisteného u žalovaného. Ak teda servis vykonávajúci opravu motorového vozidla poškodeného neoprávnene zadržoval toto motorové vozidlo po ukončení opravy, škodca - poistený u žalovaného - za škodu spočívajúcu v nákladoch vynaložených na ďalší nájom náhradného motorového vozidla už nezodpovedá.

24. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak, ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z. Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými prevádzkou motorového vozidla škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poistiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu a jednak tým,

že v rámci združenia zodpovednostných poistiteľov zakladá vznik poistného garančného fondu, z ktorého sa odškodňujú poškodení z dopravných nehôd, ktorým bola škoda spôsobená prevádzkou nepoisteného alebo neznámeho motorového vozidla. Účelom povinného zmluvného poistenia je teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie ujmy poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej ujmy vychádzajúc s ust. § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poistovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného, spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. Ústavný súd SR v náleze č. k. III.ÚS/602/2022-34 zo dňa 16.02.2023 poukázal na to, že „...Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“.

25. V posudzovanej veci bolo zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenému (právnemu predchodcovi žalobcu) vzniká nárok na náhradu škody spočívajúcej v nájme náhradného motorového vozidla do vykonania opravy poškodení jeho motorového vozidla, ktoré boli spôsobené škodcom (poisteným), alebo až do doby, po ktorú poškodený nemohol predmetné motorové vozidlo užívať (hoci už bolo opravené).

26. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že otázka dôvodnosti nájmu náhradného motorového vozidla (ako škody vznikutej v súvislosti so škodovou udalosťou – dopravnou nehodou zo dňa 20.03.2023) nebola medzi žalobcom a žalovaným sporná. Jedná sa o takú zložku náhrady škody, ktorá bola poškodenej strane žalovaným aj sčasti uhradená. Nesporným bolo i to, že nájom predmetného motorového vozidla trval 49 dní (od 19.04.2023 do 06.06.2023). Medzi stranami sporu však zostala spornou otázka, či po vykonaní opravy poškodeného motorového

vozidla, ktorá bola ukončená dňa 28.04.2023, až do dňa 06.06.2023 (predtým ako autoservis odovzdal poškodenému opravené motorové vozidlo po tom, ako mu žalovaný doručil krycí list), možno nájomné za toto obdobie (od 29.04.2023 do 06.06.2023) považovať za náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, keď opravené motorové vozidlo poškodeného servis podľa názoru žalovaného zadržával poškodenému protiprávne. Žalovaný považoval podmieňovať vydanie už opraveného motorového vozidla poškodenému doručením krycieho listu poisťovne

za protiprávny postup servisu. Notoricky známou, a tiež z vlastnej rozhodovacej činnosti v identických veciach je pritom odvolaciemu súdu známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistné plnenie nežiada uhradiť na svoj účet, ale žiada, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach - servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy, na čo slúži práve tzv. krycí list. Ako zmluvný partner poisťovne má nepochybne skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla je v takýchto prípadoch likvidovaná formou „krycieho listu“. Je tak zrejmé, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela, a že úhrada ceny diela bude zabezpečená zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla nezasielal poškodenému, ale túto zaslal priamo žalovanému ako poisťovní škodcu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí bude predmetné motorové vozidlo poškodeného vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto procesu bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady, ktorú mal vykonať samotný žalovaný). Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

27. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolaciemu súdu známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto prax autoservisov nachádza v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve tak, ako je prezumované ust. § 151s OZ. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku

zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že splnomocní príslušný servis

na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v posudzovanom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V

tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak ako to bolo aj v posudzovanom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisovi cenu opravy uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti), či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 20.03.2023) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

29. Zároveň odvolací súd dodáva, že je pravdou, že hypoteticky mohol faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodený, ktorý by si tak mohol vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 28.04.2023. Žalobca v spore tvrdil, že poškodený nedisponoval s finančnými prostriedkami v rozsahu fakturovanej ceny opravy jeho poškodeného vozidla (5.381,84 eur). Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že žalobca tieto tvrdenia nepreukázal, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle dôkaznej teórie nemožno

na nikom spravodlivo požadovať, aby preukazoval neexistenciu určitej skutočnosti, preto protistranu zaťažuje bremeno dôkazu preukázať opak, teda existenciu takejto skutočnosti. Žalovaný však v spore neprodukoval taký dôkaz, ktorý by vyvrátil skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že poškodený nemal k dispozícii takúto peňažnú sumu. Samotná argumentácia žalovaného, že poškodený bol podnikateľ a bol vlastníkom luxusného motorového vozidla, žalovaným tvrdenú skutočnosť nemôže bezpochybné potvrdiť. Pokiaľ by však aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou, na účely krytia náhodných udalostí nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použil práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom.

Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodeného postupovať hore uvedeným spôsobom. Odpoveď na túto otázku pritom treba hľadať výkladom e ratione legis zákona č. 381/2001

Z. z. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhradila priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného – najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla. Nakoniec - vzhľadom na to, že prevádzkou motorových vozidiel vznikajú často škody relatívne vyššieho rozsahu, pre väčšinu populácie by bolo zložité zaplatiť cenu za opravu vozidla a následne čakať, kým poisťovňa tieto výdavky refunduje.

30. Za absurdnú považoval odvolací súd námietku žalovaného, že práve skutočnosť, že poškodený bez toho, aby mal k dispozícii svoje, už opravené, motorové vozidlo, ukončil nájom náhradného motorového vozidla (dňa 06.06.2023) nasvedčuje tomu, že žalobca nepreukázal účelnosť nájmu náhradného vozidla (jeho potrebu) ako jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal nutnosť nájmu náhradného vozidla poškodeným iba do 06.06.2023. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že žalovaný uznal nutnosť nájmu náhradného vozidla v období do 02.05.2023 tým, že uhradil náklady nájmu náhradného vozidla za obdobie od 19.04.2023 do 02.05.2023. Ako už bolo spomenuté, účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla tak slúži na zabezpečenie náhradnej veci za vec, ktorá je dočasne, v dôsledku škodovej udalosti, nespôsobilá na obvyklé užívanie. V posudzovanom prípade nemohlo byť na ťarchu poškodeného, že sa rozhodol nevyužívať náhradné vozidlo po celú dobu, po ktorú nemal k dispozícii svoje motorové vozidlo. Táto skutočnosť nie je dôkazom neúčelnosti nájmu náhradného vozidla po dni 02.05.2023.

31. K poukazom žalovaného na rozhodovaciu činnosť, či už okresných alebo krajských súdov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ust. čl. 2 ods. 2 CSP a nejde ani o rozhodnutia, ktorými by bol odvolací súd viazaný v zmysle ust. § 193 či § 455 CSP. Napokon s rozhodnutím či už súdov prvej inštancie, ale hlavne odvolacích súdov označených obidvoma stranami sporu vyplýva, že rozhodovacia prax okresných či krajských súdov je v otázke riešenej v tomto odvolacom konaní nejednotná. Nie je povinnosťou odvolacieho súdu v reáliách rôznej rozhodovacej praxe odvolacích súdov reagovať na odlišné rozhodnutia iných krajských súdov a vyporiadavať sa s ich argumentáciou. Odvolací súd sa snažil v zmysle ust. § 393 ods. 2 CSP vyčerpávajúcim spôsobom dať odpoveď na zásadné odvolacie námietky žalovaného v posudzovanej veci. Pokiaľ ide o žalovaným označené na nález Ústavného súdu ČR spis. zn. IV.ÚS/2043/2017 zo dňa 14.02.2018, odvolací súd poukazuje

na to, že dotknutý nález Ústavného súdu ČR sa zaoberal absolútne odlišným skutkovým stavom, nemožno ho vzťahovať na podnikanie žalobcu. V danom prípade išlo o konanie spoločnosti v súčinnosti s autoservisom, ktorého výsledkom bola fiktívna pohľadávka, kedy došlo k „umelému“ navyšovaniu reálnych nákladov na vykonanie opravy. Napokon odvolací súd neprihliadal na stanovisko Národnej banky Slovenska, keďže nie je orgánom, v ktorého pôsobnosti je výklad posudzovania splnenia hmotnoprávných podmienok zodpovednosti

za škodu. Napokon pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo/3/2015, toto rozhodnutie sa nezaoberalo problematikou riešenou v posudzovanej veci, ale oprávneným rozsahom nároku na náhradu škody, ktorý zodpovedá obvyklej výške nájmu vozidla zodpovedajúceho poškodenému vozidlu v danom mieste a čase.

32. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak v prvej vete jeho výrokovvej časti, ako aj v závislom výroku – druhej vete jeho výrokovvej časti o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).